Wiktor Satora 411502 gr.2

Język Python

System Windows 11 x64, Środowisko PyCharm

MOWNIT – Sprawozdanie 2

Polecenie:

Dla jednej z poniższych funkcji (*podanej w zadaniu indywidualnym*) wyznacz dla zagadnienia Lagrange'a wielomian interpolujący w postaci Lagrange'a i Newtona.

Interpolację przeprowadź dla różnej liczby węzłów (np. n = 3, 4, 5, 7, 10, 15, 20). Dla każdego przypadku interpolacji porównaj wyniki otrzymane dla różnego rozmieszczenia węzłów: równoodległe oraz Czebyszewa*.

Oceń dokładność, z jaką wielomian przybliża zadaną funkcję.

Poszukaj wielomianu, który najlepiej przybliża zadaną funkcję.

Wyszukaj stopień wielomianu, dla którego można zauważyć efekt Runge'go (dla równomiernego rozmieszczenia węzłów). Porównaj z wyznaczonym wielomianem dla węzłów Czebyszewa.

Zadana funkcja:

$$f(x) = 10 \cdot m + \frac{x^2}{k} - 10 \cdot m \cdot \cos(kx)$$

dla: k=1, m=3, [-4pi, 4pi]

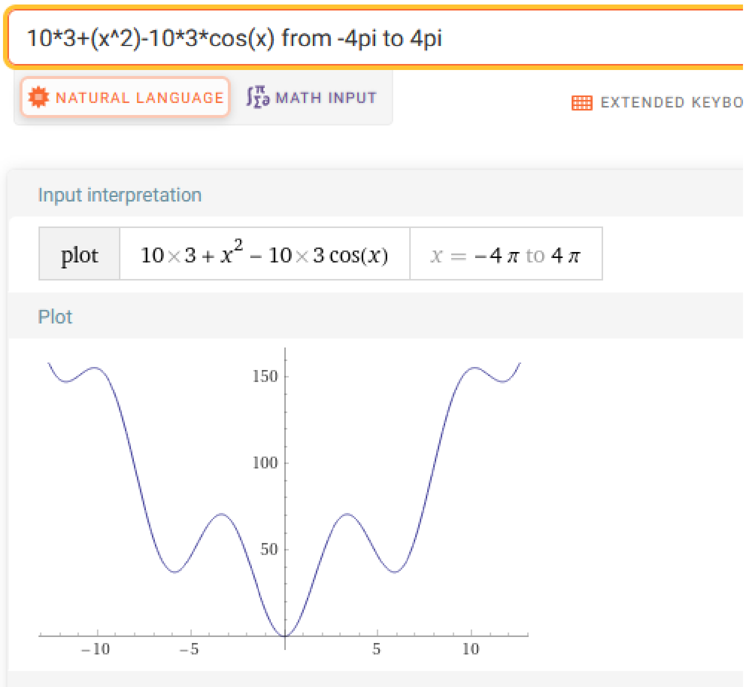

Wykonanie:

Funkcje liczące:

Zostały opisane w kodzie

Obliczenia

Wykonano obliczenia podanej funkcji w zadanym przedziale z zadaną ilością węzłów w 4 wariantach:

- Według wzoru Newtona (węzły rozmieszczone równomiernie na przedziale)
- Według wzoru Lagrange’a (węzły rozmieszczone równomiernie na przedziale)
- Według wzoru Newtona (węzły rozmieszczone zgodnie z zerami wielomianu Czebyszewa)
- Według wzoru Lagrange’a (węzły rozmieszczone zgodnie z zerami wielomianu Czebyszewa)

Użyto próbkowania przedziału dla p=100 punktów.

Błąd maksymalny: max(abs(f(x)-W(x))), gdzie f-funkcja właściwa, W-funkcja interpolująca

Błąd średniokwadratowy: $\frac{1}{p}\sqrt{\sum_1^p (f(x) - W(x))^2}$, gdzie f-funkcja właściwa, W-funkcja interpolująca, p-próbkowanie

Wyniki

Dla n=3 węzłów

Funkcja interpolująca znacznie odbiega od właściwej, jest to spowodowane małą ilością węzłów.
Wszystkie 4 metody podobnie źle przybliżają funkcję

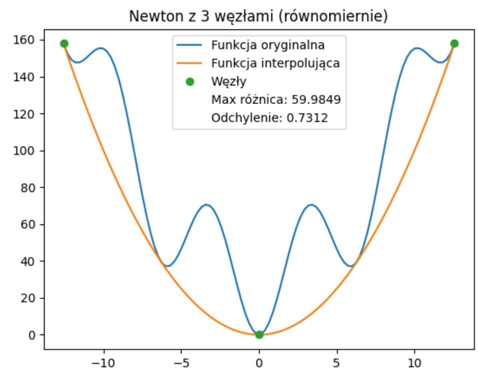

Wykres 1

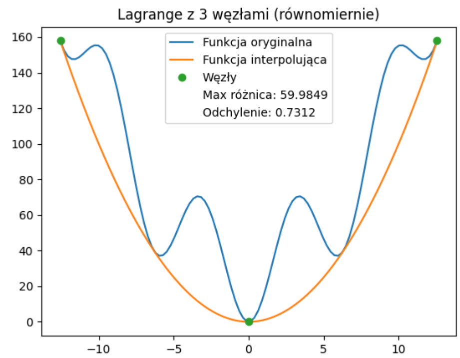

Wykres 2

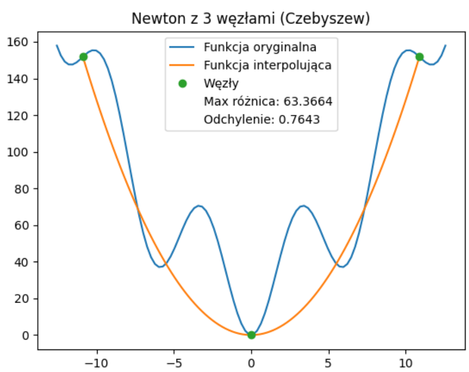

Wykres 3

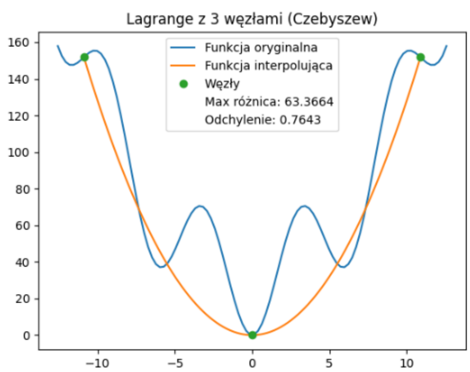

Wykres 4

Dla n=4 węzłów

Funkcja jest przybliżona lepiej (dzięki dodaniu węzła), lecz nadal jest to wynik odległy od zadowalanego. Różnica między funkcją liczoną metodą Newtona a Lagrange'a nie jest zauważalna, natomiast rozmieszczenie węzłów zgodnie z zerami wielomianu Czebyszewa jeszcze pogarsza dokładność.

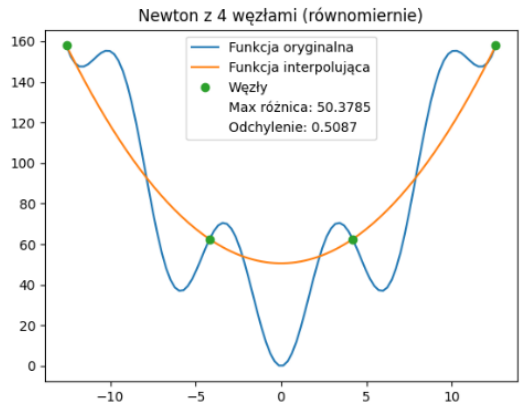

Wykres 5

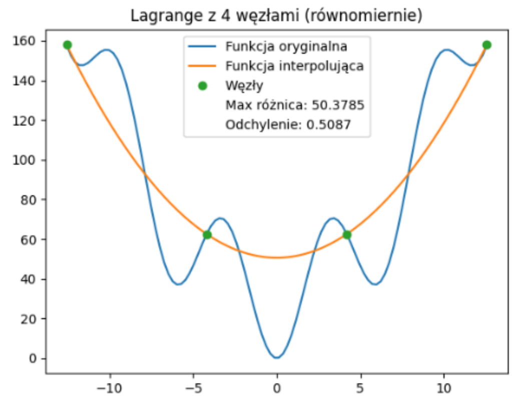

Wykres 6

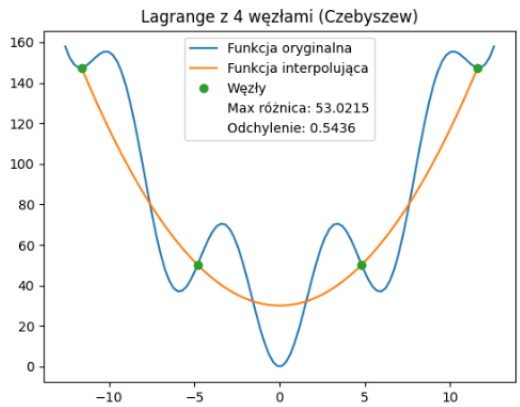

Wykres 7

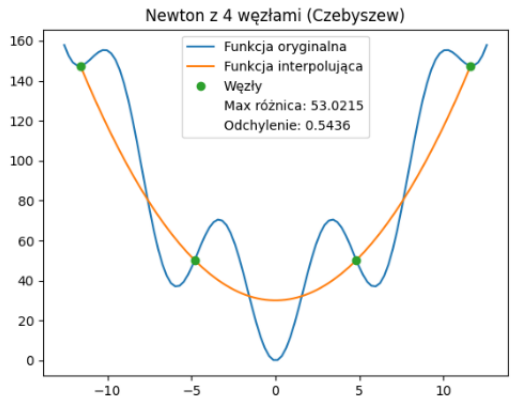

Wykres 8

Dla n=6 węzłów

Tutaj obserwacje są identyczne jak w poprzednim doświadczenie

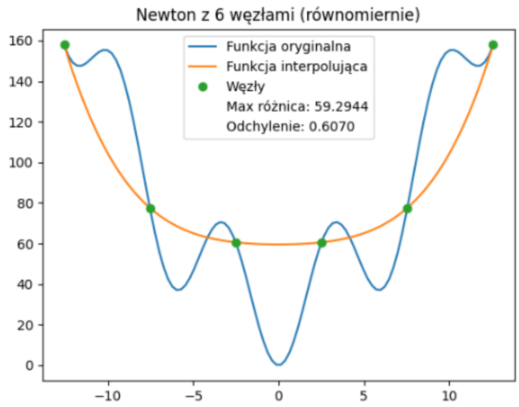

Wykres 9

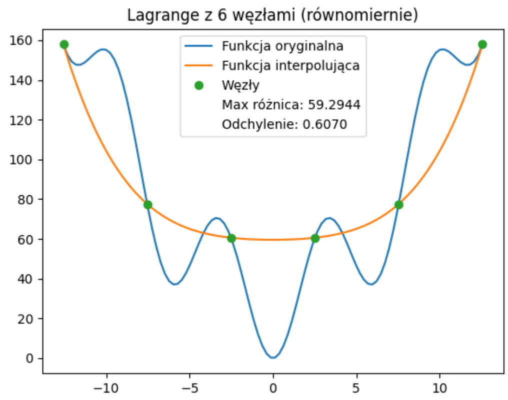

Wykres 10

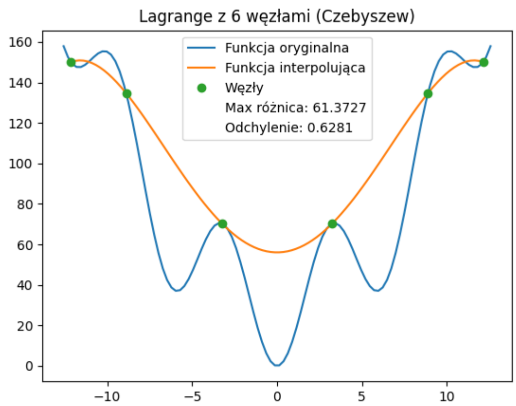

Wykres 11

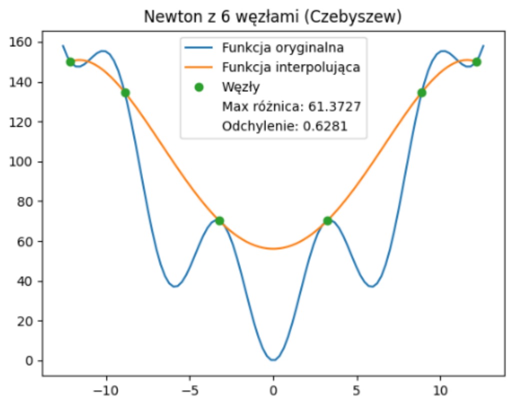

Wykres 12

Dla n=9 węzłów

Tutaj obserwujemy pierwsze oznaki **Efektu Rungego**, czyli pogorszenie jakości interpolacji wielomianowej, mimo zwiększenia liczby jej węzłów, co jest szczególnie widoczne na końcach przedziałów. Znacznie poprawia to rozmieszczenie węzłów zgodnie z zerami wielomianu Czebyszewa

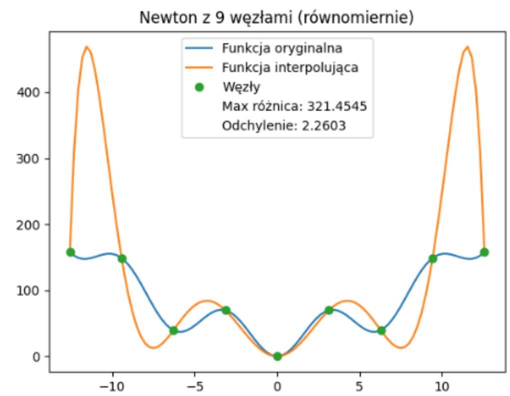

Wykres 13

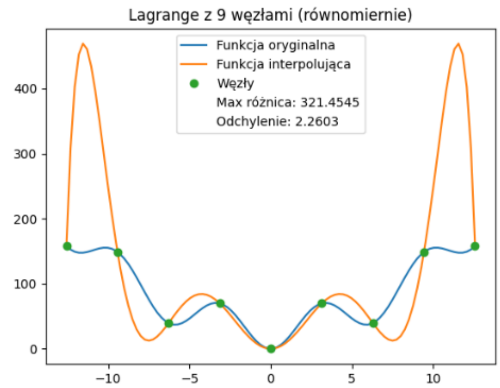

Wykres 14

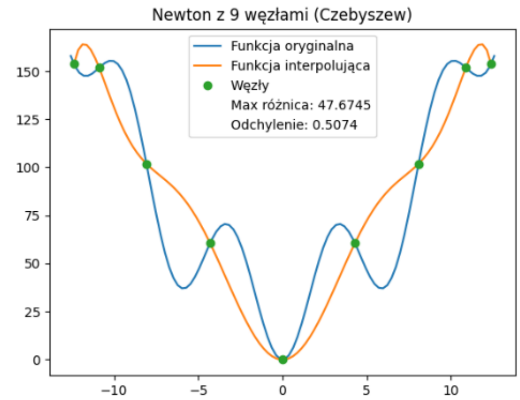

Wykres 15

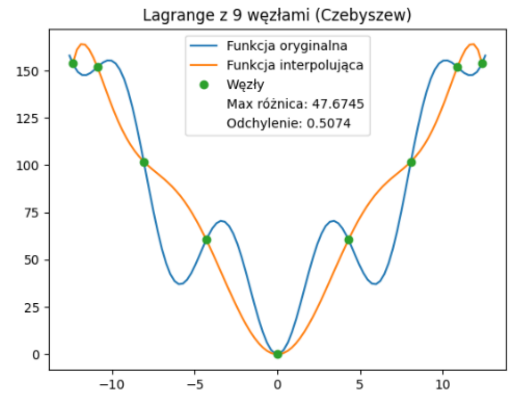

Wykres 16

Dla n=11 węzłów

Efekt Rungego uwidacznia się jeszcze bardziej

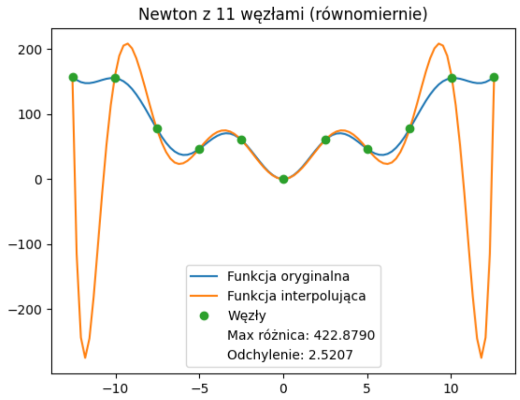

Wykres 17

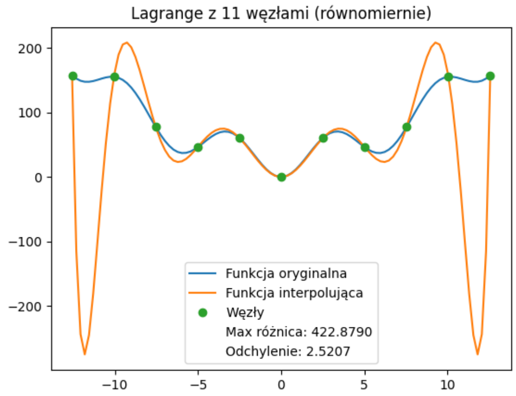

Wykres 18

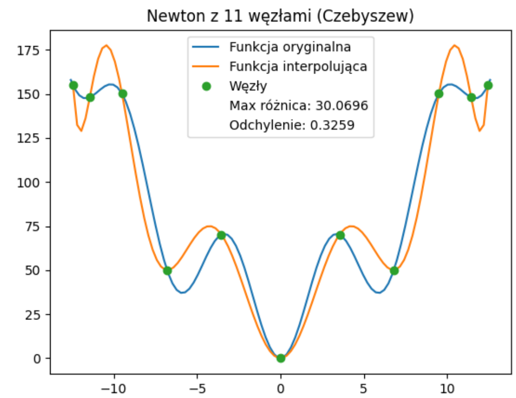

Wykres 19

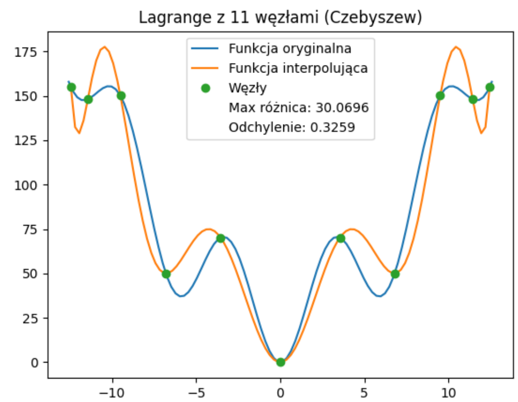

Wykres 20

Dla n=15 węzłów

Efekt Rungego maleje, niemniej jednak metoda z węzłami zgodnie z zerami wielomianu Czebyszewa z wyjątkową skutecznością mu zapobiega

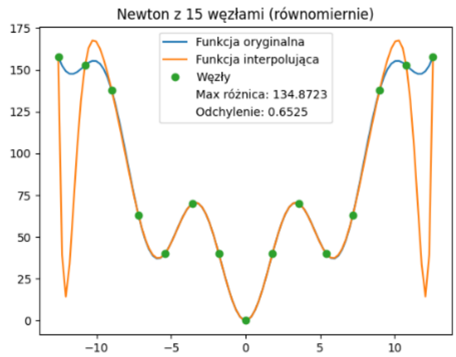

Wykres 21

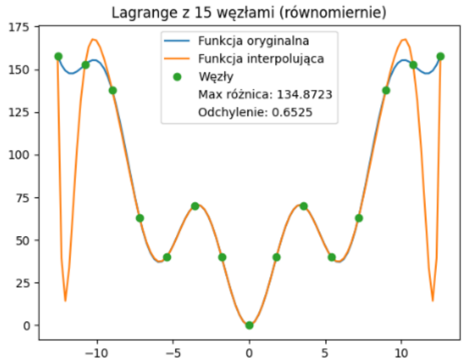

Wykres 22

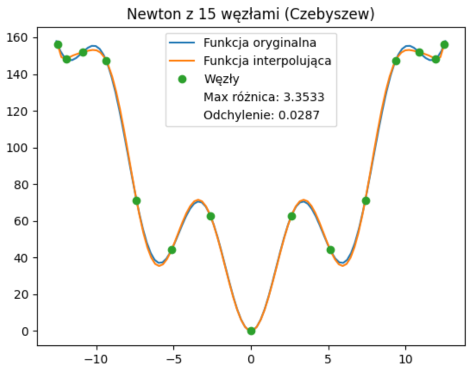

Wykres 23

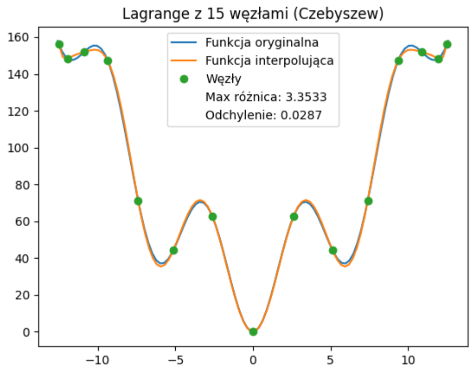

Wykres 24

Dla n=20 węzłów

Jest to już wielomian dużego stopnia który dość skutecznie przybliża właściwą funkcję. Efekt Rungego jest nadal minimalnie obserwowany przy rozkładzie równomiernym

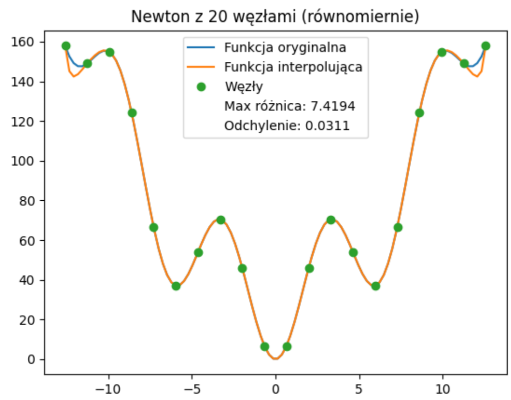

Wykres 25

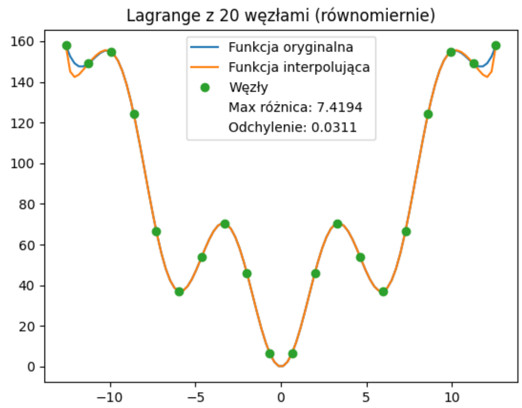

Wykres 26

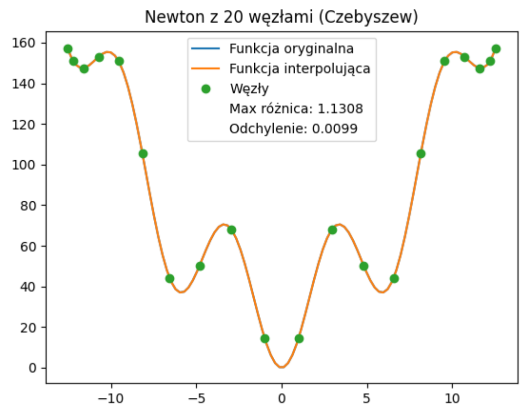

Wykres 27

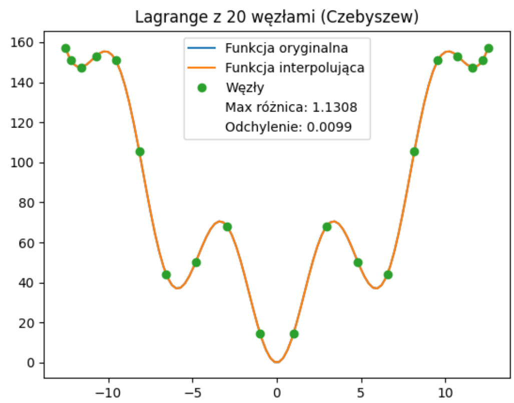

Wykres 28

Dla n=25 węzłów

Liczba węzłów jest na tyle duża, że wersja z równomiernie rozłożonymi węzłami lepiej przybliża funkcję. Tak obserwujemy dla kolejnych wielomianów kolejnych stopni

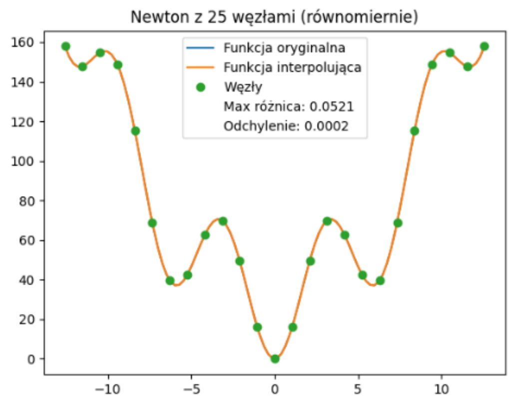

Wykres 29

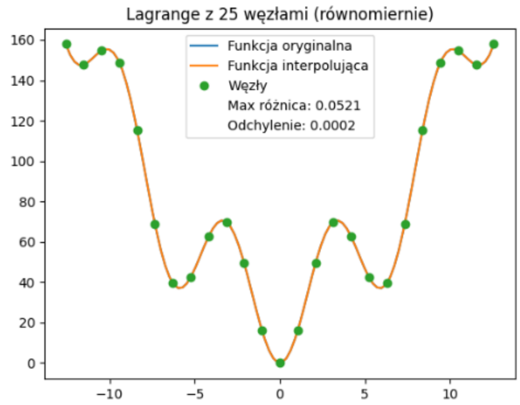

Wykres 30

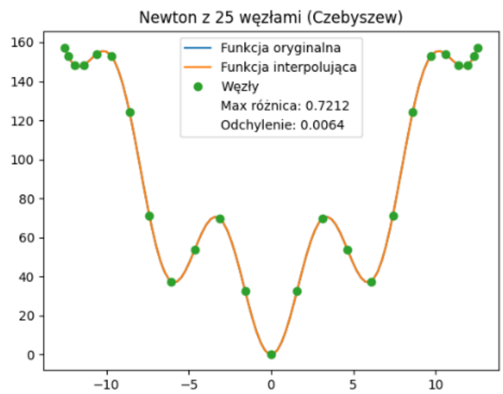

Wykres 31

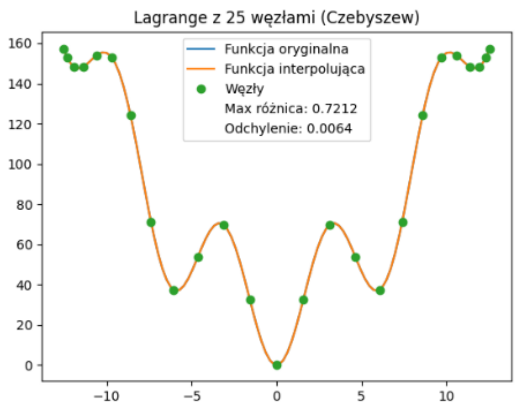

Wykres 32

Tabele

Błąd maksymalny

	Metoda Newtona		Metoda Lagrange'a	
n	równomiernie	zera Czebyszewa	równomiernie	zera Czebyszewa
3	59.9849	63.3664	59.9849	63.3664
4	50.3785	53.0215	50.3785	53.0215
6	59.2944	61.3727	59.2944	61.3727
9	321.4545	47.6745	321.4545	47.6745
11	422.8790	30.0696	422.8790	30.0696
15	134.8723	3.3533	134.8723	3.3533
20	7.4194	1.1308	7.4194	1.1308
25	0.0521	0.7212	0.0521	0.7212

Tabela 1

Błąd średniokwadratowy

	Metoda Newtona		Metoda Lagrange'a	
n	równomiernie	zera Czebyszewa	równomiernie	zera Czebyszewa
3	0.7312	0.7643	0.7312	0.7643
4	0.5087	0.5436	0.5087	0.5436
6	0.6070	0.6281	0.6070	0.6281
9	2.2603	0.5074	2.2603	0.5074
11	2.5207	0.3259	2.5207	0.3259
15	0.6525	0.0287	0.6525	0.0287
20	0.0311	0.0099	0.0311	0.0099
25	0.0002	0.0064	0.0002	0.0064

Tabela 2

Wnioski

Wraz ze wzrostem stopnia wielomianu interpolującego wzrasta dokładność przybliżenia funkcji.

Początkowo ze wzrostem liczby węzłów *n* przybliżenie poprawia się, jednak po dalszym wzroście *n* (od około 9), zaczyna się pogarszać, co jest szczególnie widoczne na końcach przedziałów (**efekt Rungego**).

Aby uniknąć tego efektu, stosuje się interpolację z węzłami coraz gęściej upakowanymi na krańcach przedziału interpolacji. Np. węzłami interpolacji *n*-punktowej wielomianowej powinny być miejsca zerowe wielomianu Czebyszewa *n*-tego stopnia.

Interpolacja Lagrange'a, a Newtona daje niemalże identyczne wyniki co widać na tabeli 1 oraz 2. Różnią się one dopiero na dalekich miejscach po przecinku.

Poprawki:

- Poprawiono nieścisłości związane ze zmienną n
- Dodano tabelką
- Podpisano wykresy